

Abstrakt

Diplomová práce se zabývá mezigeneračním přenosem generalizované důvěry. Generalizovaná důvěra (jako optimistický postoj k interakci s neznámými lidmi) je známá jako důležitá součást sociálního kapitálu a předpoklad zdravého fungování občanského života. Vycházíme z kulturního pojetí důvěry jako morální normy s hlubokými historickými kořeny, přičemž důvěřovat se učíme v raném dětství od svých rodičů. Vznik práce je motivován absencí novějších výzkumů a výzkumů z post-socialistického (respektive českého) prostředí na téma přenosu důvěry z rodičů na děti, mezigenerační přenos existuje v teoriích kulturního pojetí důvěry jako do velké míry neověřený předpoklad, potvrzení socializace v rodině by pomohlo osvětlit stabilitu postoje v čase a prostorovou diferenciaci v důvěře. Na základě dat z první vlny Českého panelového šetření domácností z roku 2015 jsme zkoumali souvislost mezi mírou generalizované důvěry dítěte a mírou generalizované důvěry rodiče. V analýze dat se nám podařilo nalézt vztah mezi důvěrou dítěte a důvěrou rodiče. Nepodařilo se nám potvrdit hypotézu, že mezigenerační přenos důvěry z matky na dítě je silnější než mezigenerační přenos z otce na dítě. Důvěřivější jsou též děti vysokoškolsky a středoškolsky vzdělaných rodičů (oproti vyučeným) a děti z katolických rodin, naopak charakteristiky dítěte (věk, pohlaví) s generalizovanou důvěrou dítěte nesouvisely. Nevhodně formulovaná otázka a odpovědní pole nám znemožnilo analyzovat data za děti ve věku 10-14 let.

Klíčová slova

Generalizovaná důvěra, sociální kapitál, mezigenerační přenos